

Zimojár

Jako snesu už lecos.. Životními ranami otlučená ze všech stran, jak stará placatka, zachovávám vnitřní klid svého lahodného obsahu. Tedy klid podobný hladině onoho moku v křišťálové sklenici, na jehož povrchu si jemný vánek pohrává s malinkými vlnkami..áhhhhh.. Ale tohleee? To je jako když do toho klidu někdo hodí kostku ledu! A kéž by ledu vlastně, nebo sněhu, vždyť on by v tomhle klimatu hned roztál! Jaro v zimě, to zas vymyslel kdo?

Řeknu vám to takhle, na to už mám lety příliš vyjetý koleje, abych si zvykala na nějaký nový móresy. Abych se začátkem února budila na vandru vedrem, kafe z čerstvých vloček si neuvařila a voda v lahvi měla skupenství kapalné? Aby ptáci za rána řvali a sluníčko mi svítilo do škvíry na nos ve spacáku, kterou jsem z tropického zoufalství v noci roztáhla na maximum? A aby kachlová kamna v hospůdce začala být svým sáláním nechutně odpudivá? A to nejhorší ze všeho hrozného, aby se k tomu všemu stalo - aby mě přešla chuť na můj nejmilovanější zimovandrovní rituál a to vaření dýmového svařáku?

Co má na tom zimním vandru člověk sakra dělat, když se nemusí zahřívat? Když vlastně nemůže dělat vůbec nic, protože se přehřívá? Ani tu placatku nevytáhne? Všechno je rázem takový příliš pohodlný, jednoduchý, žádný utrpení, žádný strádání.. Člověku se ani nechce v noci zimou čurat. A když, tak to není problém v tom vedru kousek vylézt. To přeci nejde, aby byl život takový ízipízi jednoduchý, musí v tom být nějaká rovnováha, jing-jang, černá bílá.. Proto přece na ten vandr jedu, abych si trochu zatrpěla a vážila si pak tepla domova, ale tohle? To odpadají všechny ty milovaný rutinní zimní činnosti jako zahřívání se zvenku pomocí bližních, zahřívání se vnitřně pomocí nemrznoucích kapalin.. To teda sorry jako, ale to je houby zimní vandr. Jo a ty houby k tomu ještě navíc rostou, ty už se taky úplně zbláznily!

Kde jsou ty krásný časy kdy jsem nemohla jet do práce, protože mi v -19C° zamrzla nafta v autě? Kdy jsme ze sebe na Brdech ráno v -16C° lámali celtu? A kdy jsme se v -20C° a za polární noci ztratily někde na severu Finska? Cha, to je ono, ochladím se alespoň vzpomínkami.. Jó to bylo krásně dobrodružný zimoumření.

Měla jsem tenkrát pocít, že ta vejška nesplňuje moje vysoká očekávání a naskytla se možnost vycestovat na Erasmus do zahraničí. Mohla jsem si vybrat Řecko nebo Finsko. Pobýt si tak za evropský peníze půl roku u moře, proč ne.. Sama jsem na to neměla, chtěla jsem cestovat a představa večerních ohňů na pláži, to byl sen. Proč jsem se pak ocitla na jedný z nejsevernějších univerzit Evropy, na polárním kruhu, to se mě neptejte. Někáký organizační změny, někdo odpadl, přibyl, já nevím. Ale byla to ta nejlepšší „chyba“ co se mohla stát!

Nestačila jsem žasnout, kam jsem se to dostala. Nekonečný lesy, divočina, tuny borůvek a sobi, všude sobi! Jako jít si tak v noci, za polárního dne, ve 3 ráno za světla z hospody a potkat na chodníku tváří v čumák sobího samce s tím obrovským paroží.. A ještě k tomu úplně ale úplně střízlivá, protože alkohol je tam tak drahý, že jsem celý večer, jakožto český student, cucala jedno pivo brčkem, aby to spoň něco dávalo.. no těžko někdo uvěří.. Podzim byl fantasticky barevný a pak přišla zima, polární noc, polární záře a ZIMA. Všude sníh, za barákem kilometry běžkařských tratí, v baráku sauna, no, kam se hrabe nějaký Řecko, pch, tomu říkám studium.. To samozřejmě bylo záhul, protože moje „easy english“ mi jen stěží stačila na psaní esejí a porozumnění odbornému textu, ale o tom tenhle příběh není. Takže zpět, zima, běžky a samozřejmě vandr! To už jsem se dala dohromady se super babí partou. Né že bysme chlapy do party nebraly, ale prostě to, co se mezi erasmáky nacházelo mělo většinou k chlapům s velkým „CH“ dost daleko, byla na ně zkrátka zima. Takže jsme se sebraly samy, sedly na autobus jedoucí jedinou průjezdnou silnicí na sever a vyrazily na zapolární vandrrr. Vybraly jsme si jeden z národních parků, kde měly být značený stezky a každých cca 20km záchytný nouzový srub na přenocování. Zas tak drsný jsme nebyly, aby sme se jako neznalý kraje vydaly uprostřed zimy do úplný divočiny. Navíc holky když vyrážely na studia nepočítaly s tím, že by se jelo na zimní vandr a na rozdíl ode mě měly jen letní spacáky.. Takže přenocování ve srubu u krbu byl předpoklad přežití. Přijely jsme do výchozího místa, hupsly na lyže a radostně vyrazily vstříc přírodním krásám. Byl už únor a tak i trocha toho sluníčka přes den, prostě idylka. Sem tam jsme potkaly místní výletníky, kteří šli jen na kraj

národního parku na jednodenní túry. Koukali na nás dost divně.. Nejdřív jsme si toho nevšímalý, ale když už těch divných pohledů bylo víc a nikdo jiný se tam na běžkách s krosnou nepohyboval, říkaly jsme si, že jsou to asi pěkný mastňáci a nějak víc se tím nezabývaly. Za nedlouho už nás z dálky vábila březová vůně, která se linula z komína sroubku. Kamna byla roztopená a kolem nich skupinka turistů, opejkajících si párky na donesených napichovátkách. To je takový místní národní zvyk, že všichni žerou na výletech párky, oni tomu říkají „makkara“. Všude po cestách mají ohniště a jsou tím doslova posedlí. Výlet bez makkary neexistuje a hlavně si myslí, že je to jejich národní unikát. Dost byli zaskočení informací, že i u nás máme podobný zvyk a že tomu říkáme buřty.. Už jen z toho samotného „ř“ se jim ježily koule na čepicích.. No a to, že za největší buřtožrouty se považujeme my, Češi, nemělo cenu dodávat, už tak jsme dost podkopaly jejich národní hrdost. No, dost bylo sdílení buřtomakařích zkušeností, ohřály jsme se, sluníčko ještě svítilo a bylo příliš brzy na to se usadit. Vyrázily jsme dál. Další sroubek byl očekáván asi za 2hod cesty, tak aby se to stihlo za krátkého světla.

Zatím to jelo pěkně, kraj parku měl cesty prošláplý, tratě projety. Jak jsme ale pokračovaly houběji, cesty postupně divočely až to byla divočina úplná. Směr byl ale jasný, díky značení v podobě dřevěných křížů, zapíchaných podél domnělé cesty. Začaly jsme natěšeně stoupat do kopců a občasné proklouznutí lyží po zledovatělém povrchu přešly se smíchem. Sklouzla jedna, spadla druhá, třetí se vyvalila už fakt ležérně a čtvrtá to dala i s kotoulem, jako by chtěla trumfnout tu předchozí... jako nasmály jsme se fakt slušně, bolely nás víc břicha smíchem, než natlučený zadky, lokty a jiný útroby. Nejlepší bylo, když některou napadlo, že srandy už bylo dost a že ty lyže sundáme. V tu ránu jsme byly zabořené po pás ve sněhu a nedalo se hnout. Jakákoliv snaha se z toho vyhrabat vedla k dalším propadům a záhrabům. Máchaly jsme se tam teda pěknou chvíli a kdyby nás někdo z dálky pozoroval, asi by se pěkně bavit. Jenže tam nikdo nebyl, slunce klesalo a my byly příliš daleko na to aby jsme se stihly vrátit. Sněžnice by byly samozřejmě lepší, kdo to ale moh čekát, že avizovaný běžkařský tratě jsou jen na papíře informačního centra.. On ten sníh byl fakt zákeřnej, zmrznul s klesajícím sluncem jen na povrchu, taková krustička, ale podtím to byl přes metr prašan. No, když jsme se z posledních sil dosápaly na hřeben kopce, mohly jsme se aspoň za odměnu pokochat fantastickým barevným západem slunce, jak se ta růžovo-oranžovo-žlutá odrážela na sněhu a ledu kolem nás a obkreslovala nekonečný vrcholky lesů do dále. Měly jsme celkem dost a tak jsme se zastavily na pár fotek se značícím křížem, krásně obaleným ledem a rampouchy. Kříž v levý kantně, v pravý kantně, průhled na západ přes kříž.. Jedna s křížem, druhá s křížem, kříž se skupinkou.. Morálka se opět pozvedla a my mohly pokračovat v cestě. Jenže náš milovaný, krystalky ledu zdobený kříž, už mohl být předzvěstí toho, co bude následovat.. Fascinace magickým západem zmizela jak mávnutím lyže, byla tu tma, úplná tma. A jak se hledají zmrzlý značící kříže, který nejsou příliš nepodobný zmrzlým větvím stromů v lese a za tmy? No... blbě! Takže to netrvalo dlouho a hledání křížů jsme prostě vzdaly. Věděly jsme podle mapy, že máme jít pořád po hřebeni a pak mírně doprava a jsme tam. Asi je dobrý dodat, že v té době nebyly ani chytrý telefony ani jsme neměly gps.. Mírná nervozita mezi námi byla, ale už to šlo celkem slušně po rovině, mezi stromy nebyla ledovka, směr jsme tušily. To že občas některá někam zahučela bylo už normální, další jí prostě vytáhla a jelo se dál. To, že se moje lyže v týhle lehce napjatý situaci rozhodly řídit heslem „Nevaž se, odvaž se“ a rozejít se s mými botami už tak normální nebylo! Nevydržely spolu už ani pár kroků. No je fakt, že tohle by byla zátěžová zkouška pro mnoho párů.. Nedaly si domluvit ani po mnoha pokusech, definitivní rozchod. Nebýt asi 20 pod nulou, moje trpělivost by značně přetékala. Dobře, půjdete od sebe! No, asi už si umíte představit, co následovalo.. Permanentně po pás ve sněhu už jsem začínala být značnou přítěží vyčerpaný skupiny, která se nedočkavě sápla směr vysněný srub. Nastalo nouzové řešení, boty k lyžím jsme přivázaly násilím pomocí obinadla. Drželo to, to jo, ale ty koule sněhu co se na to začaly balit, to teprve začaly pády. To, že to nejelo, ale řápalo bylo to nejmenší. A do toho už jsme fakt nevěděly kudy dál. Bylo dost pozdě, tma a hodně hluboko pod nulou, totálně vyčerpaný a já už byla připravená, že otestuju nový spacák do -20, ale co holky s letňáky? Když už jsme vážně začaly propadat beznaději, náhle se objevila jedna stopa uprostřed ničeho a křížila náš směr. Někdo tam tou divočinou ten den projel, ale odkud kam? Doleva, nebo doprava? Rozhodly jsme, doprava! Ještě proběhlo pár

kaskadérských kousků cestou z hřebene a najednou se před námi zjevil, ON, chrám srubový! Ten osamělý jezdec ani netušil, jak významnou životní stopu po sobě zanechal. Vrhly jsme se na kliku jak žíznivý po lahvi a nic! Zamčeno?! „To néé!“ „Co teď?“ Ale asi jsme byly smyslů zbavený natolik, že nám násilí nebylo cizí a pár hysterických útoků na dveře způsobilo, že povolily. Nebyly zamčený, ale zamrzlý!

Když pak kamna hořela a my slastně seděly u velmi pozdní večere, vytáhla jsem slavnostně lahvinku s likérem z místního Ostružiníku morušky. Místo radosti na mě ale rázem dopadly vytřeštěný pohledy s větou „A to jsi jako s sebou celou dobu táhla?“ Ano, bylo to v krásném skle a ano, asi svou vahou přispěla k mnoha mým pádům..ale takový nevděk? A jak já byla za tu lahev ráda, tak dobrý likér jsem v životě nepila a doufám vlastně, že už ani nikdy pít nebudu :)

No, tak abych to vzpomínání na zimu dotáhla k dokonalosti, zčeřím si hladinku hned třemi kostkami ledu, áách..